

J. A. A. Donath
A Triannita krónikák
Az Árnylovasok

Helma 2023

A TRIANNITA KRÓNIKÁK

AZ ÁRNYLOVASOK

A MÁSODIK KÓDEX

J. A. A. Donath

Copyright © Jenei András 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-025-9

A borító Kaszás Zsófia munkája

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A szerző hivatalos weboldala: www.jeneiandras.hu

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

**A magyar könyv is
magyar termék**

Tartalom

Köszönetnyilvánítás	6
Prológus	7
1. A múlt	10
2. Az első jel	21
3. A kereszt három ága	32
4. A sehol vége víz	49
5. A hit és tapasztalat	58
6. Mindenki segíthet	69
7. Az igazság keze	86
8. Érdekes volt	100
9. Ami a vér	112
10. Ami a vége, az a kezdete	124
11. A jelkép	143
Szereplők, helységnevek	150
Előkészületben	155
AJÁNLO	156
A SZERZŐ BEMUTATÁSA	157

Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom a kutatómunkámhoz adott felbecsülhetetlen segítségéért magának Denisá-nak, akit bármivel zaklathattam, aki „elmesélte” nekem Petrus megtérését; a Debreceni Aranykeresztes Lovagoknak a különféle harci ismeretekért; Beren-nek, aki tudást közvetített több területhez, amiben egyedül elveszttem volna; a Szent-György lovagrendnek a 2011-es visegrádi palotajátékokon átélhetett igazi élményekért; Juhász Adorjának a Szent István bazilikában, amiért lehetőséget kaptam arra, hogy megtapinthatam a porcelánból készített Szent korona másolatot; mindenkinek, aki akárcsak egy mondatot vagy zenét, illatot, hangot adott ihlethez nekem; Menyasszonyomnak Egnesznek, aki valóra váltotta a lovagrend köpenyét azzal, hogy elkészítette nekem azt minden valójában; azoknak, akik elviselték a mindennapos elvontságom, amit a „mindenről ugyanaz jut az eszedbe” jelentett! Köszönöm mindenki türelmét és a belém vetett hitet, hogy képes vagyok mesélni...

Prológus

Az erdő széles lombú fáinak között lekacsintott a nap, de fényes ujjaival nem tudta mindenhol megsimogatni az ölnyi, öreg törzseket. Az alacsonyabb csemeték mellett apró mogyoró- és áfonyabokrok lapultak meg, páfrányok és mohaszőnyegek lapos csomói adtak otthont az erdei állatok nem egy familiájának. A zöld ezer árnyalatában játszó levelek halkán susogtak, az ágakon madarak csi-cseregtek. Ugyan az utóbbiak egy pillanatra megdermedtek a békét összetörő, idegen, erőszakos hangoktól, de már siettek is tovább, hogy maguknak, fiókáiknak apró magokat, csenevész férget szerezhessenek étel gyanánt.

A szekéréről lerángatott férfi nem volt gyenge, de az idegenek már pusztá megjelenésükkel elbizonytalanították. Remélte, ha nem ellenkezik, talán élve megússza a találkozást.

Az ütés, ami halántékán érte a férfit, annyira elszédítette, hogy egy pillanatra elsötétült előtte a világ. Mire feleszmélt volna, újabbakat kapott, melyekből jutott a gyomrára és a mellkasára is, de ezek sokkal tompábbnak tündek, mint az arcára mértek. Inge – amit a támadók annyira megtéptek, hogy több helyen is elszakadt – rácsöpögő véréből elvesztette eredetileg szürkés színét. Barna, göndör haja belelógott szemébe, amit félig lehunyva tartott. Hiába szeretne volna kinyitni teljesen, képtelen volt rá, annyira meg voltak már dagadva a pofonoktól.

– Szóval bort viszel a városba? Na, és melyik talpnyalónak árulod püspökünk szőlejének nedűjét? – kérdezte a páncélinget viselő katona, aki – jelezve, hogy bármi is a válasz, nem lényeges – még egyet ütött az áldozatra.

– Áruló kutyák! – morogta amaz felkészülve a következő csapásra. Az pedig nem váratott magára.

Összeesett. Az egyik fegyveres még gyomron is rúgta fekete csizmájának hegyes orrával.

– Vágd le a fejét! A hordókat a szekérrel meg azzal a gebével pedig vigyük el gazdánkhoz! A múltkorinak nagyon örült..., akárcsak mi az aranyunk!

A piros köpenyt viselő katonák hárman voltak. Fejükön ezüstös sisak virított, ami arcukat szabadon hagyva csak orrukat és tarkójukat védte egy esetleges csapástól, forgóként fehér, vékony toll emelkedett az ég felé. A mellkasukat védő, fémkarikákból álló lánccing felett vékonyabb tunika lobogott, amin haránt futó, bíbor kereszt jelezte hovatartozásukat. Fekete nadrágjukat csizmájukba tűrték, melynek sarkán durva és megszurkült sarkantyú pendült, ha leugrottak lovaikról. Oldalukon kardot hordtak. Eddig egyikük sem húzta elő fegyverét, pusztá kézzel bántak el az egyedül utazó áruval.

A földön térdeplő emberhez legközelebb álló most megragadta pengéjének markolatát, és kihúzta azt hüvelyéből. Két kézre fogva felemelte, hogy pontot tegyen a zsákmányszerzés végére. Abban a pillanatban vastag, fekete és rövid nyilvessző csapódott a semmiből jobb kézfejebe, amitől elejtette a fegyvert.

– Aaarrgghhhh! – üvöltött fel, majd eltorzult arccal forgatni kezdte fejét támadóját keresve.

– Mi ez? – kiáltott társa, aki közben szintén előhúzta kardját.

A fák között egy lovas tűnt fel. A pej ménen vágázó ember fekete köpenyt, fekete inget, nadrágot és ugyanolyan színű sisakot viselt. Vad tekintet villant a meglepett keresztesekre az arcot eltakaró kendő mögül. Szinte port sem vert fel jöttében.

Mire a katonák felocsúdhattak volna, sebesült társuk feje a porba hullott, teste tompán puffant a földön.

A sötét lovas bal vállán fehér, vékonyan himzett jel virított: „Y” alakú, dupla-száras kereszt.

– Ez a jel... – kezdte az egyik katona, majd kivédve a rá mért ütést, megpróbálta támadóját lerántani hátsáról.

– A Trianniták ideje lejárt! – kiáltott a társa, majd megkerülve a lovat, a másik oldalról vette fel a harcot, hogy bajtársának segítsen.

A köpenyes hol ide csapott, hol onnan védekezett, de nem esett ki a ritmusból – mivel hátsáról tudott küzdeni, előnyben volt. Megrántva a szárazakat ágaskodásra bírta lovát, aki mellső patáival kapálni kezdett, és olyan erővel rúgta meg az egyik katonát, hogy az összetört fejével bukott hasra.

– A Trianniták ideje sosem járt le! – kiáltott fel, majd félreütve a szúrást támadója fejére vágott. Bár a csapás elcsúszott a sisakon, az meghorpadt, rövid, de erős csengést okozva gazdája füleiben.

– Ugyanaz lesz a sorsod, mint a társaidnak! – rázta meg fejét, majd meglódítva karját újabb támadást indított.

Egy pillanattal később a Triannita egy rántástól lezuhant a földre. Nem esett kétségbe: megmarkolta pengéjét és hiába jött a „fejleválasztó” csapás, háritott. Felugrott, s már talpon vette fel a küzdelmet.

– Ki vagy te? – kérdezte a katona elkapva ellenfele kezét. Ha megszerzi annak kardját, előnyhöz juthat!

– A végzeted!

A pengék a földre zuhantak – a csatázók pusztá kézzel folytatták az életre-halálra menő harcot.

A megtámadott árus közben a földre hanyatlott. Már nem látta, amint a küzdők mellézuhanak. A kocsi elé fogott ló idegesen rángatta kissé bozontos sörényű fejét, de mivel az események előtte folytak, helyben toporgott. A felülre kerülő álarcos férfi kétszer orrba vágta ellenfelét, majd amikor a sisak orrvédője felszakította gazdájának arcát, a bizonyosság végett még egyet rácsapott. Az alulmaradt elvesztette eszméletét, marka ernyedten csúszott le ellenfele csuklójáról.

Kicsivel később a lovára felrakott legyőzött magához tért. Szédelegve pislogott összetört sisakja mögül. Háta mögé kötözött kezekkel megalázottan nézte, ahogy a fekete köpenyes vízzel itatja a szekér kerekének támasztott árust.

– A Mindenek Atyját és az igazságot nem lehet legyőzni! – fordult oda hozzá a feketeruhás. – Mondd meg a püspöknek, hogy a Trianniták nem tűntek el!

– Nem... – akarta mondani a megszólított, ám a másik lovának hátsójára csapott. Az ijedt állat vad iramban ugrott meg magával cipelve tehetetlenül hánykolódó terhét.

A lovag megigazította hátságának felszerelését, felsegítette a meggyötört embert a bakra, majd kezébe adta a szekér elé befogott ló gyeplőjét.

– Köszönöm. Félek, ennek nem lesz vége ennyivel, de... khmm... – suttogta erőtlenül köhögve az árus.

– Urunk igazságot ad, és bünteti a gonoszt! Elbír a városig a lóval?

– Menni fog. De ki maga?

– Az igazság! – jött a válasz, majd a fekete köpenyes felugrott a lovára, és megfordítva azt minden zaj nélkül eltűnt az erdőben.

1. A múlt

Sir Bringe fehér köpenye alól, aminek bal vállán ott feketéllett a Trianniták jele, a duplaszáras, háromágú kereszt, hang nélkül szemlélte, amint társait négyesével fogják közre a piros köpenyes keresztések, a püspök katonái. Nem tudott mit tenni, sokkal többen voltak, és mire ő maga kihúzta volna kardját, már őt is ketten fogták le.

Hosszú haját jócskán tarkították az ősz hajszálak, de tartása, mozdulatai és mindig tiszta tekintete tudatta a vele szemben állóval, hogy hiába töltötte be nemrég a negyvenkilencedik életévét, semennyit nem öregedett lélekben.

Várudvarán, ahol éppen útra akarta volna indítani lovagjait, kissé elgondolkodva a múlton és az egyre elborzasztóbb jelenen, olyan hirtelen jelentek meg a püspök lovasai, hogy nem jutott ideje a védekezésre.

A tizenkilenc éve hatalomra jutott, magát szentnek és ettől legyőzhetetlennek hirdető királyi főszerzetes olyan gyorsan vette át a hatalmat a birodalomban, hogy mire a király feleszmélt, tulajdonképpen csak báb volt a mögüle irányító ember és megbolondított harcosai mellett. Emellett pedig majdnem teljes egészében a kincstár tartalékait is felélte, titkon megerősítve ezzel ígéreteikkel elhalmozott „seregét”.

Sok évvel korábban az a félelem járta be a királyságot, hogy messzi napkelet felől egy nép, a romurok fognak rátörni a medencére, ezért újabb katonákat toboroztak, de a vad és „Nagy Veszedelem”-ként megjósolt fenyegetés végül nem onnan, hanem belülről érkezett meg.

A lovagok az igazságért és az elesettekért küzdő Trianniták ellen fordultak, több kolostort is leromboltak, szétkergették a szerzeteseket, és ahol csak feltűntek ezek a lovagok, könyörtelenül öltek, akár volt okuk rá, akár nem. Ha úgy hozta a szükség, hát vádakát koholtak, és mire észbe kaptak az egyszerű életet élők, pillanatok alatt elfogytak a Trianniták.

A megmaradt tagok által alapított újabb kis csoportok még ezután is megjelentek ugyan, de ezeket mindig leverték, és véresen megbosszulták.

A nép könnyedén elhitte azokat a híreket, amiket az akkor már püspöknek nevezett főszerzetes elhintett, fekete katonákról beszéltek, akik ölnek és erőszakolnak, gyerekeket rabolnak el, hogy azokból is gyilkosokat neveljenek. A valódi vérontást azonban a szintén a trón közelébe törekvő lovagok követték el.

Eleinte a piros köpenyt és bíbor keresztet viselő harcosok kenyeret osztogattak, jutalmat adtak, ha valaki elárulta, hogy hol látott rendbeli embert, de ezek lassan elfogytak, érkeztek a megemelt adók, szaporodtak a fosztogatások, és mire rájöttek az emberek, hogy kik is igazából a köpönyegforgatók, már nem volt mit tenni. Ha életben akart maradni valaki, hallgatott, vagy hamarosan kötélben lógott valahol. Hiába kuporgatott össze némi pénzt, vagy adott terményt, jószágot is akár, így is csak reménykedhetett, hogy a háza nem ég le „véletlenül”, gyermekei nem tűnnek el valahol egy váratlan pillanatban.

A király pedig hamarosan megbetegedett és meghalt, és röviddel ezután a bordó és aranszegélyes köntöst hordó férfi már ott terpeszkedett a trónon, jogos trónörökösök híján mindenféle nagyobb ellenállás nélkül. A környező királyságok kisebbek voltak, és mivel tartottak egy lehetséges háborútól, némán figyelték az eseményeket, és remélték, hogy a harcok határokon belül maradnak, de a félelmen túl is jobbnak látták, ha a saját ügyeit mindenki a saját földjein intézi el, a saját határain belül.

Így volt ez az északon szomszéd kurtokkal is, akik majdnem testvérként kötöttek korábban szövetséget a királysággal, és közülük néhány klán a királyság keleti részén telepedett le annak idején, de szimpatizáltak a délen, a tengeren fekvő Aerbusas-szigeten elterülő királysággal is, illetve a kontinens nyugati partján élő dótokkal vagy estrenőkkel is.

A biborkeresztesek azonban egyelőre nem is indultak el a külhon felé, de sosem lehetett tudni, mikor törhet ki egy háború.

A parasztok pedig dolgoztak, mert az élet ment tovább, csak ugyanazért a kenyérért vagy patkóért háromszor annyit kellett tenni, mert akármi is került ki a kezük alól, annak fele a püspököt és az udvart illette meg. Ami megmaradt, abból a keresztes katonák vettek el, hacsak el nem tudta rejteni a gazdája.

Aztán, hogy az uralomra jutó zsarnok végképp eltörölje a múltat is, megtiltotta a korábban gyakran idézett könyv olvasását, a Szent Szavak zöldkötésű testét, ahol nem tudták eldugni, ott máglyán mindet elégették. A birodalomban az egy Urat hívó nép már csak némán imádkozott tovább, miközben remélte, hogy meghallgatja kérését és könyörgését az Úr.

Az uralkodó nem vetette el a Mindenek Atyját, csak felszentelt papjaival átíratta a korábbi szentírást, és azt tette kötelezővé, hogy aki mindenképpen hinni akar, mostantól az alapján tegye. Nyilvános eseményeken ebből kellett mesélni, olvasni, énekelni, és bármit kijelenteni – ami pedig nem illeszkedett mindehhez, halálos bűnnek számított.

Esketni, megáldani az újszülöttet az Úr védelmével már csak a püspök papjainak volt joga, és a katonáit, akiket „biborkeresztesek” néven emlegettek, úgy avatták csak lovaggá, ha bebizonyították, hogy legalább két Triannitát öltek meg korábban. Ezt azoknak fejével vagy köpenyükbe csavart holttestével kellett bizonyítaniuk, s ha ez bekövetkezett, onnantól hamarosan akár asszonyhoz, egy-egy kisebb birtokhoz is juthatott az illető a lovagi cím jogán.

Így hát annak reményében, hogy jobb életet, esetleg földet vagy kegyet kaphat az ember, mindig akadt olyan, aki sunyi módon élt, figyelt, kivárt, hallgatózott, és ha kellett, akár egy maréknyi aranyért elárult bárkit, még a tulajdon fivérét is.

Amikor a Triannita rend fennállását még nem zavarták meg, az ország három pontján is zárándokhelyként ismert szürke sziklák a rajtuk lévő kereszttel fontos eseményeknek adtak otthont, utóbb ezeket is ledöntötték és darabokra zúzták. Semmit sem hagytak meg a múltból, és ha tetszett, ha nem, meg kellett elégedni az életért az új rendelkezésekkel, szokásokkal, imákkal.

Egyetlen helyen nem törhetett korlátlan hatalomra a püspök: az emberek emlékezetéből nem lehetett kiirtani a korábbi békét, nyugalmat. Az egyszerű em-

ber továbbra is reménykedett, hitte, hogy egyszer lesz valaki, aki visszaadja neki azt, amit elvettek.

Ám a valóság most messze volt ettől: a szegénység, a nyomor, az egyre több nincstelen, a másik oldalon pedig ott volt az uralkodó és mindenre elszánt hívei, harcosai, lovagjai.

A nagyon kevés még élő Triannita pedig nem tehetett mást, büszke tekintettel harcolt tovább, aminek minden esetben élete, családja és birtoka látta kárát.

Az utolsó néhány lovag vallotta, hogy életüket arra tették fel, hogy esküjükhöz híven védjék az elesetteket, visszaadják az embereknek a szabadságukat, és amíg csak van remény, nem adhatták fel.

– S remény mindig van! – mondta utolsó lovagjainak Sir Bringe abban a pillanatban is, amikor kardok hegyei szegeződtek testüknek a várudvaron.

– Felségárulás miatt fogoly vagy, és lovagjaid, ezek a szálnalmas kuttyák is mind! A püspök előtt feleltek, és meghaltok ma holnap! – lépett elé egy ezüstös sisakot viselő harcos, majd miközben társai megkötözték a közrefogott férfiakat, odahajolt a fehér köpenyt viselő arcához:

– Utolsó hirmondója vagy a Triannitáknak! Soha senki nem fog emlékezni rátok és szálnalmas létetekre!

– Soha ne mondd, hogy soha! – felelt a hosszú hajú, majd kihúzta magát, és felszegett fejjel viselte, ahogy kezeit hátrakötözik.

A püspöki harcosok kapitányának keze ökölbe szorult, és akkora erővel sújtott bele az egykori molnárlegény, Storm Bringe arcába, hogy ha nem fogják a biborkeresztesek, elzuhan. Köhögött néhányat, lenyelte a szájába összetóduló vért, majd ismét belenézett a fölé magasodó szemébe.

– A Mindenek Atyja megbocsájt neked, mert hiszi, hogy...

– Fogd be a szád! Neked nincs jogod az Urat a szádra venni! Vigyétek a szemem elől!

Aznap este a környéken senki nem gyújtott lámpást, az elhurcolt kapitány várát hatalmas lángok marcangolták, és ezek a vörös és narancsba forduló, sárga, táncoló lángok megvilágították a tájat.

A palota mögötti főtérre felállított emelvény komoran fogadta azokat, akiket kíváncsiságuk vagy a fenyegetések okán józan eszük idevonzott. A kétszintes épület, mint egy gyermekét ölelő anya, két szárnyával karolta körbe a kicsiny kövekkel borított udvart, a máskor vásárnak vagy idegen királyok fogadásának helyet adó része a várnak szinte el volt rejtve a hosszan elnyúló hegyen.

A korábban egyszerű város, Zamen tornyai és falai ma olyan borúsan és semmitmondóan bámultak le a lent hőmpölygő Dannra és a benne félig alvó, nem túl nagy földdarabra, a Védelvezők-szigetére, hogy látványától a környék is valamiféle álmoságot nyert. A várhegyen elszórtan fehérló sziklák valahogy most szürkén pettyezték a cserjékkel és alacsonyabb fákkal tarkított, több embernek lakóhelyet adó hegy oldalait.

A birodalom egykori uralkodója által innen északra felépített vár már nem volt elég a jelenlegi „úr”-nak, így trónra jutása után az egész udvarát átköltöztette Zamenbe, és itt rendezte be a királyság fővárosát.

Itt magasabbak voltak a falak, több katona teljesíthette szolgálatát, továbbá a fővár is közelebb kerülhetett a birodalom földrajzi középpontjához. A többméteres falak mögött a város házai, keskeny utcái nyomorúságot árasztottak. Az élet nem állt meg és nem is változott: továbbra is csak az élhetett könnyebben és jobban, akinek befolyásos ismeretsége volt az udvarban vagy közvetlen a királynál. Aki meg „leamaradt”, az próbálta egyik napról a másikra előteremteni az ennivalót, vagy ha ez sem sikerült, szedte a holmiját – feladva mindent –, és elhagyta Zamen falainak látszólagos biztonságát vagy éppen kiszolgáltatottságát és bűzét. Ez utóbbiak elhatalmasodását az is segítette, hogy a palotától messzebb lévő városrészekben kevésbé figyeltek az örök, így elszaporodtak a tolvajok, az utcán koldulók, a nyavalyákat köpködő emberek és a szemétkupacokon vinnyogó patkányok.

Élet csak akkor jelent meg itt, ha pompa mutatta meg magát a király közelében – ilyenkor a forgalmasabb utcákon elvonuló udvari emberektől akár egy-egy elhajított rézpénzt is szerezhettek a köznép tagjai, vagy ha nem figyeltek, sokszor csak egy csizma orra által okozott sebet. A másik alkalom az utcára vonulásra az egyre gyakrabban megrendezett kivégzés volt, aminek egyetlen célja az elrettentés – mindenki számára.

A várhegy alatti igen széles és sebes folyón a néha Püspöknek is hívott király kereskedett, katonái egy-egy hajón akár délre, Harbronba (ő ide ritkán járt vízen) is eljuthattak, de sokszor a király maga is innen indult régi fellegvárába, ahol kedvenc szórakozásával tölthette idejét: a vadászattal.

Ugyan birodalomszerte hatalmas dombok emelkedtek, de erre kevés vad akadt, a püspök pedig hamar ráunt a vadkanokban és szarvasokban szegény helyekre.

Ennek a vidéknek a közepén emelkedett most a palota mögötti főtéren előző nap felállított durva és valószínűleg a jövőben több hasonló alkalomra is szánt „színpad”. Csak annyira volt magas, hogy az előtte álló csócseléknek épp a feje fölé emelkedjen, de azért mégis mindenki jól láthassa az emelvényen zajló eseményeket.

Az emelvény egyik oldalán egy kissé rozogának látszó, hat fokból álló lépcső vezetett fel, a hátsó részén pedig legtöbbször bitófák álltak. Kivételes esetekben azonban csak egy hatalmas fatuskó vagy deszkákból álló palánk szolgált eszközzül a kivégzéshez. Mint ahogy most is.

A korai napsütés és a lágyan simogató szél hangtalanul fogadta a lassan gyülekezőket, hangosabb beszédet csak a vörösköpenyes lovagok és a nekik tetszelgők mertek megengedni maguknak.

Fa vagy bokor nem volt az udvaron, csak a palota falainak árnyéka nyújthatta a nyári napsütésben hűvöset.

Az emelvény körül legalább három tucat lovag gyűlt össze, mire hátulról az egyik oldalajtótól két társuk egy görnyedt és látszólag igen meggyötört alakot hurcolt előre. Miután egyikük előre sietett a lépcsőn, elkapta az odáig lökdösött foglyot, hogy a társa is felléphessen.

Közben időnként némi zúgolódás is hallatszott, melyet azonban a színpad és tömeg közti távolság nagyrészt elnyelt, de válaszként ilyenkor megszólaltak a sisakot és a bíbor keresztet viselő harcosok is:

– Így jár az, aki ellenszegül királyunknak!

Ez aztán egy rövid ideig megtette a hatását, ismét elhallgatott a tömeg. A zúgolódók vagy némán figyelték tovább az eseményeket, magukban egy már rég tiltott imát mormolva a Mindenek Atyjához, vagy egyszerűen csak lesütötték a szemüket. Az asszonyok közül néhányan halkán sírva fakadtak, néhányan pedig, mikor épp nem figyelt senki, elódalogtak a térről.

A kivégzőhely felett, a palota egyik díszes faláról erkély nyújtózott a magasban, talán csak néhány méternyire a történetektől. Az erkély sarkaiban hatalmas, vörös zászlók lobogtak, melyeken egy sárga korona volt látható. Mögötte pedig egy boltíves ajtó tátongott: itt lépett ki egy bíborszínű köpenyt és egy alig kétujjnyi, aranyból készült koronát viselő férfi. Mellette egy sokkal idősebb másik, hasonló öltözetet viselve, de róla hiányzott a korona és oldaláról a kard, kezében pedig egy összetekert papíros lapult.

Aztán még két másik férfi is megjelent: egy-egy bíbor keresztet viselő lovag, akik gúnyos arccal néztek az alatt, direkt az eseményre összeterelt, hömpölygő sokaságra.

Odalent ekkor az emelvényen szembefordították a halálra gyötört férfit a tömeggel. A férfi hosszú és sötét haját egy katona törével durva és rángató mozdulatokkal vagdosni kezdte, a padlóra szóródó tincsek mellé sokszor még oda is köpve, hogy nemtetszését kifejezze.

A fogoly Storm arcán a korábban elszenvedett kínok ellenére kevés érzelem tükröződött, ő már sokkal előbb felkészült arra, ami itt most várt rá. Tudta, hogy mindaz, ami hamarosan bekövetkezik, csak színjáték, és hogy sorsa már ez előtt megpecsételődött.

Nem várt kegyelmet, nem remélt csodát, és ennek ellenére mégsem félt. Tudta, hogy a mellette álló bakó, aki hosszú, közel kétméteres, vöröses színű pallosára támaszkodik, azért van itt, hogy egyetlen mozdulattal megszabadítsa fejétől.

A fekete álarcha bűjt férfi meztelen felsőteste duzzadt az izmoktól, valószínűleg mostanság gyakran végzett munkája előtt is jó erőben lehetett, kezében pedig gyakorlattal tartott fegyvere katonai és egyéb harci tapasztalatokról árulkodott.

Sir Bringe felsőteste is meztelen volt, nadrágja szakadtan lógott rajta. Alul pedig szinte világítottak csupasz lábfejei, melyeken régen még lovagi kapitányhoz méltó csizmák koptathatták a kengyelvasakat.

Rangját jelentő és egy távoli világnak tűnő korban még tiszteletet parancsoló fehér köpenye, rajta a fekete Triannita-keresztrel ott hevert a lábai előtt a tuskó lapos árnyékában. Összeszaggatva, koszosan és véresen, félredobva. Pont úgy megfosztva a régi méltóságtól, mint gazdája, kinek kezeit háta mögött összekötötték, és folyamatosan rángatták, sikertelenül igyekezték minduntalan eltüntetni szeméből azt a büszkeséget, melyet esküjéhez híven igyekezett megtartani.

„... Halálom, a sorsom igaz hitében, alázattal viselem.” – emlékeztette magát folyamatosan a férfi, és nem érzett dühöt vagy gyűlöletet fogva tartói iránt, tekintetével a köznépnek pedig azt próbálta sugallni, hogy:

„Ne aggódjatok, a Mindenek Atyja nem hagyja sokáig ezt a gyalázatot, amit túrnötök kell!”

A pallost tartó mellett egy kopottas, de az erkélyen papírost szorongató ember öltözékéhez hasonló köntöst viselő férfi állt, ennek a férfinak azonban az öve helyén egy durva kötél feszült, és végei ide-oda himbálództak mentében. Észrevehetően kényelmetlen volt számára ez a viselet: a máskor valószínűleg egy szerzetesi csuhát hordó testvér, csak királyi parancsra, erre az alkalomra öltötte fel.

A testvér most odalépett Stormhoz, majd mélyen a szemébe nézett, és amennyire engedte a jelenlévő társaság, igen halkán szavakat suttogott amaz felé:

– Nekem adatott meg az a sors, hogy lelkedet az úrnak útjára segítsem imával. Nem tudlak megmenteni, de amit rám bízál utolsó imáddal, hitemre esküszöm, megtartom, és aminek célba kell érni, az célba is fog!

– Köszönöm, testvérem! – felelte Storm.

– Légy hát alázattal az Úrnál, és emlékezz bűneidre!

Mikor az őt most elbűcsüztató testvér meglátogatta a börtönben azzal a céllal, hogy elárulja neki, hogy halálos ítéletet mértek rá, és hogy megtisztítsa lelkét a bűnöktől, Storm rejtve a kezébe nyomott egy gyűrűt, hogy mint utolsó kívánságát teljesítve adja oda valakinek.

– Ezt juttasd el fiamnak, aki délen teljesítette eddig tanuló lovagi szolgálatát, és most, ennek végeztével, úgy hallottam, hazaindult. Minden tudomásom szerint tudja, hogy itthon semmi jó nem várja, én pedig már korábban is a lelkére kötöttem, hogy hiába keltik rossz hírem, soha ne higgyen a pletykáknak, és soha ne térjen haza – ennek ellenére közeleg.

– A szíve rajzolja erre az útját. A jelen tiltja neki azt, hogy honvágya ide irányíthassa? Tiltottad jövetelét...

– Nem. De csak akkor várnám, ha rejtve jön, ha megtagadja nevét – mert különben ugyanaz lesz a sorsa, mint nekem vagy a többi Triannitának.

– Honnan tudod, sir, hogy én nem a püspököt szolgálom? – kérdezte akkor a barát.

– Szavaid mögött a régi Szent Szavak bújnak meg, ezeket pedig csak azok értik, akik hisznek abban, amiért mi élünk, és ami egyszer majd újra győzni fog! – És ekkor nyomta a kezébe a szerzetes testvérnek azt az ezüstgyűrűt, ami egy madárfejet ábrázolt.

– Honnan fogom megismerni a fiad? – kérdezte zavartan amaz, de gyorsan eltüntette az ékszer.

– Jól nevelt, szeme az enyém, de arca az anyjáé. Felismered, az Úr segíteni fog benne! De ha kétségeid lennének, a csuklóján egy bőrvédő van, ezüst csatokkal. Ha meghallja a Leon nevet, arra hallgat.

Aztán pillanatok alatt eltelt az este, és ott álltak megint egymás előtt, a testvér és a Triannita. De most körülöttük állt a tömeg, a bakó és a bíborkeresztes lovagok hadserege is, akik csak arra vártak, hogy bevégeztetett legyen a kapitány élete és ezzel együtt végre a Trianniták sorsa is.

Valahonnan hátulról egy dob pergése hallatszódott, amit aztán a korábban ismét zúgolódni kezdő tömeg ismételt, most már mélyebb csendje követett.

Kicsit odébb felnyerített egy ló, és elröppent egy galamb, a szemek pedig felemelkedtek egészen az erkély magasságáig.

– Halljátok szavam, halljátok eme ember bűneit, és az Úr és rajta keresztül az én ítéletem! Hangom adja át nektek főtestvérem, aki tisztán beszél az Úr hangján! – szólalt meg a koronát viselő férfi.

Arca merev volt, szemei szinte szikráztak, zordan és gőgösen nézett a mellette álló másik vörösköpenyes papra, majd a szinte a lábai előtt lévőkre. Koronája fényesen csillant meg a nap sugaraiban, és miközben várta a tekeracet szorongató szavait, egyik kezével megcsímtotta saját köntösének aranyozott szegélyét, majd kardját letámasztotta a lábai mellé, melyeket a lentiek elől eltakart a díszes, oszlopos korlát.

– Én, a király, dicső és megváltó püspökünk igaz és hívó főbírája ezt az alantas embert bűnösnek nyilvánítom, és halálra ítélem királyunk nevében! Legfőbb bűne a király és a birodalom elárulása, szövetségzés és a Mindenek Atyjába vetett hit meggyalázása! Szövetségekötése urunk és népünk ellen, a lovagi becsület megsértése...

– Elég! – kiáltott egy férfi a tömegből, és felemelte kezét.

Abban a pillanatban két süvítő hang hallatszott, majd összeesett a tribün előtt. A mellette állók döbbenetén meredtek a torkából kiálló nyílvevesszőkre, de segíteni már nem mertek a haldoklón.

– Így jár az, aki szembeszegül! – kiáltott a koronás, majd felemelve kardját, kinyújtotta azt egyenesen a nép fölé. – Azonnal vegyétek fejét Storm Bringe-nek!

Erre az egyik katona marokra fogta Storm most már rövid haját, és miközben a többiek is arrafelé lökték a foglyot, odavonszolta őt a tuskóhoz. Minden lehetséges módon igyekeztek megalázni. Aztán az, aki a haját markolta, egy erőteljesebb mozdulattal lökött rajta még egyet, így Storm egyenesen a farönk elé zuhant. Az álarcot viselő hóhér szintén a hajába markolt, és hátrarántotta a fejét, majd mögé lépett, és megemelte fegyverét.

A hosszú és használatához még két kézre fogva is igen nagy erőt kívánó pallos pengéjén két vékonyabb vércsatorna is futott egymás mellett, széles testén, melyet gazdája mindig gondosan előkészített egy-egy ilyen alkalomra, bronzosan csillant meg a most kissé lustán letekingető nap.

A tömeg legvégében egy fiatal férfi szemei előtt köd jelent meg, kibuggyantak könnyei, de nem tudott megmozdulni. Teste, amit koszos köpeny, alatta egyszerű sűrű ruha és egy szűk, lovaglásokhoz viselt nadrág fedett, görcsbe rándult, majd szinte minden csontjában megreszketett. Keze megemelkedett, bal csuklóján egy igen kopott, bőrből készült, csatokkal díszített védőpánt fénylett, ököibe szorultak ujjai.

Ekkor egy sokkal hatalmasabb, szintén sokat használt, de ugyanakkor puha kesztyűt viselő kéz súlyát érezte meg a vállán, ahogy hátulról, erőteljesen megmarkolta valaki. Ösztönösen hátrafordult volna, de a mögötte álló továbbra is rezzenetlen nyugalomával és hangjával jelezte, hogy ne mozduljon.

– Most tarts kegyetlennek, de hidd el, amit látnod kell, az majd erőt ad neked. Barát vagyok, nem ellenség.

Legelől a hatalmas penge lecsapott. A fej, amit elválasztott a testtől, olyan könnyedén hullott alá, hogy az ott állók azt hitték, előtte már az Úr kegyelme elvégezte a munkát, hogy a lélek ilyen könnyen utat nyerjen.

[K1] megjegyzést írt: Miért nem reagál erre senki az örök közül?

Aztán csak a néma csend. Valahol vonyított egy kutya, felbőgött egy szamár, madarak reppentek, és halkán, de többen feljajdultak, zokogni kezdtek.

A napot egy pillanatra eltakarta egy kősz, de annál sötétebb felhő, ami aztán pillanatokkal később el is oszlott az egyre erősödő forróságban, hogy a nap ismét megláthassa mindazt, ami a földön zajlik.

– Ámen – szólt a halott felett álló testvér, kezét egy pillanatra a homlokához emelte, és ezt még jó páran megtették.

A hátul közben összegörnyedt fiatal férfi és a mögötte álló másik mélyeket sóhajtott, majd tehetetlenségüket mély fájdalommal fogadva el, szinte egymást támogatva kihátráltak a térről. Halkan, könnyeket törölgetve távolodtak, hogy mihamarabb felejteni tudjanak egy olyan dolgot, amit mindketten és valószínűleg többen is éreztek, hogy nem lehet elfelejteni. Kicsi utcákon, szeméthalmok között zabáló kóbor kutyák mellett haladtak, egy eldugott otthon felé.

– Fejét és testét csavarjátok mocskos köpenyébe és hajítsátok a falon kívülre! – kiáltott a király, majd megfordult, és eltűnt az erkélyről, katonái és bírása követték őt, és az ajtók bezárultak mögöttük.

A nép sem maradt sokáig. Nyíltan szomorkodni senki se mert, de az otthon biztonsága sem volt teljes, a siratók ott sem nyugodhattak meg: fülek és szemek nyíltak még a párnák alatt is. De azon az estén még így is sok helyen gyűjtötták meg gyertyáikat az emberek, mert ez szabad volt az új Szent Szavak írása alapján, ezt pedig nem torolhatta meg a Püspök sem.

A hátára szíjazott, fekete köpenybe csavart holttesttel komótosan ballagott a ló a hallgatag férfiak mellett. A férfiak egyike fél kézzel a szárákat fogta, a másik lehajtott fejjel követte.

Az erdei ösvényen majdnem vaksötét volt, a fák sűrű lombján nem jutott át a Dormiolus fénye sem, aminek alakja most csak olyan volt az égen, mint egy hajszálvékony kifli. Mellettük csak a csillagok világoltak a lopakodó társaság felett, melynek tagjai ugyan minduntalan a földre szegezték tekintetük, de a legkisebb zajra is felkapták a fejüket, keresték a hangok irányát, és miközben kezük már a kardjuk markolatát érintette, megálltak egy pillanatra.

Majd amint kiderült, hogy csak egy éjjeli vadászatára indult állat roppantotta meg a földön vagy egy fán az ágakat, megint némaságba burkolózva vonultak tovább céljuk felé: hogy végső nyughelyet adhassanak Storm Bringe-nek.

A nem kevés aranyért szemet hunyó, zamení falakon strázsáló őrök aztán csak annyit mondtak kapitányaiknak a lefejezett holttestről, hogy „A sötétben nem láttuk, hogy mikor és ki vitte el.”

A két férfi, miután már jócskán hátrahagyta a várat, felkapaszkodott egy közeli hegyre, onnan ereszkedtek le a szomszédos völgy mélyére, ahol aztán ismét megálltak egy kis időre, hogy megbizonyosodjanak arról, nem követi őket senki.

– Áruld el nekem, sir Grand, hová vigyük apámat, hogy ne úgy kelljen eltemetnem őt, mint egy árulót? – kérdezte halkán a fiatalabbik.

– Attól tartok, hogy azt a helyet, amit neki szánt az Úr, és ami méltó lenne atyád emlékének, nem választhatjuk mégsem, hiszen csak szentségtelenül elpusztítaná azt a békés helyet is a Püspök, ha tudomást szerezne utunkról –

felelt a másik, majd miután ellenőrizte a ló szíjait, megigazította a hátán a köpenyét.

– De hiszen őt akárhol eltemethetnénk, hiszen itt mindenhol otthon lenne, nem igaz?

– Igaz szavak, de hidd el, ha tehetném, ott temetném el, ahol az is nyugszik, aki lovaggá ütötte, a Védelmeszők-szigetén.

A megemlített személy, aki Bringe-et lovaggá ütötte, már kettőjük legelső útján áldozatul esett a már akkoriban sem teljesen békés birodalom zavargásaiban, ezen tragédia által végképp azzá a személlyé téve Bringe-et, akinek aztán az haláláig is megmaradt: többszörösen érdemes, feketeköpenyes Triannitává, egy többszörösen esküt teljesítő hőssé, aki nemcsak visszaadta az akkori rendnek a hitet biztosító szövetséget, hanem valóban is békével érkezett onnan, ahonnan korábban csak a pusztulás és a kegyetlenségeket hozó barbárok jöttek.

A béke azonban nem tartott sokáig. Storm ugyanis nemcsak barátokat és testvéreket hozott a messzi keletről, hanem egy szörnyű hírt is: miszerint veszedelem érkezik majd onnan. Ennek következtében, mielőtt igazán ráeszmélhetett volna, milyen folyamatok is indultak meg körülötte, már ki is nevezték a fehérköpenyes kapitányok egyikévé. Ez pedig csak még több feladat elé állította.

„Erősíteni a várakat, hadsereget toborozni, és közben erőssé tenni a népet, hogy bárki is akarná bekebelezni a birodalmunk, beletörjön ám a fogal!”

– Amíg nincs tisztesség e földön, oda vigyük őt, ahol ráláthat majd Constaire sírjára és az egykori kolostor romjaira – sóhajtott fel Grand, majd a mostantól követendő irányt mutatva felemelte kesztyűs kezét.

– Nem nagyon ismerem a környéket – felelt a másik.

– Nézd, Leon, ott az a hegy, valaha az őseink is ott temetkeztek. Jó helye lesz neki velük, és attól a hegytetőtől félnek a helyiek. Azt vallják, nem jó bolygatni az elhunytak szellemét.

– A Skeaták-dombjára gondoltál?

– Ezek szerint mégiscsak ismerős innen valami – indult el újra a lovag.

– Csak hallottam róla... apámtól.

Egy jó óras gyaloglás után kikötötték a láthatóan nyugtalanná vált lovat, és felváltva igyekeztek megnyugtatni, pihenésképpen is a maguk számára, ameddig a másik a sír továbbbásását vette át.

Miután elmormoltak egy-egy imát a régi hit szerint, Grand által visszaszerzett kardját Bringe mellére fektették, és az egész testet letakarták fehér köpenyével, majd visszalapátolták rá a kiásott földet és elegyengették.

– Mindenek Atyja, ki urunk vagy eme földön, és igazgatod sorsunk, vezeted kezeink, engedd, hogy fiad ezentúl téged őrizzen! Engettesd meg néki, hogy fegyverét kapuidnál tegye le, hogy aztán országodban találja meg majd nyugalomát, és védj meg a gonosztól, bocsájtss meg bűneit, hogy megjelje szeretteit a Te birodalmodban is! Add meg neki házad melegét, és ne sújtsd le azokra, kik hozzád küldték, hanem engedd, hogy mi, kik itt szolgáljuk az igazságot, mi tegyük meg a földön a feladatod! Ne engedd, hogy bárki eme sírt megbolygassa, és amint elérkezik az igazság napja, hagyd jóvá tetteinket, miszerint oda vihes-

sük testét, ahol már többé mi sem vehetjük majd el az anyaföldtől! Ami por volt, por lesz, és add meg néki békédet! – mondta el az ima szövegét Sir Grand.

– Ámen – fejezte be Leon, majd kihúzta kardját, és beleszúrta a földbe pont ott, ahova apja testétől elválasztott feje került.

Miközben bal kezét végighúzta a kard élén, és abból vékony csíkon keresztül vére csöpögött a mások számára szinte láthatatlan sírra, féltérdre ereszkedett, és halkán újra megszólalt:

– Én, Leon Bringe, ki eme földön fiad volt, most esküt teszek. Nem léphettem nyomdokaidba, és nem vehettem fel a Trianniták fekete köpenyét, és nem érezhettem a keresztet még vállamon, de mindaddig harcolok, amíg halálad meg nem bosszulom! Harcolok majd az igazadért, a reményvesztettek igazáért, és minden tettemmel azon leszek, hogy a Trianniták visszanyerhessék becsületüket. Harcom alatt a Mindenek Atyja és testvéreink velem lesznek, és vagy békét hozok erre a földre, vagy meghalok!

– A Mindenek Atyja veled lesz utadon! És mi is, akik még kísérhetnek rajta! – fogta meg a vállát Grand, mikor a fiatalember felállt.

Az feltámadó szél zörgetni kezdte a lombokat, de a két férfi ugyanolyan hangtalanul hagyta el a dombot, ahogy idejött. A nyomasztó helytől távolodva még sokáig hallgatásba burkolóztak, majd mikor már leértek a Dann partjára, valamivel messzebb, mint ahova le lehetett látni Zamenből, megálltak még egy kis időre.

– Itt most nem maradhatunk sokáig... – kezdte Leon.

– Valóban. Mit tervezel?

– Anyám már tudja a hírt, de a keleten lévő Jobbkéz rendben nem engedték, hogy idejöjjön. Ott gyászol a testvérekkel. Elmegyek hozzá, és vele virrasztok, amíg meglelem a megoldást!

– Akkor veled tartok, amennyiben nem teher a társaságom a számodra. Biztosra veszem, hogy ha összetartunk, hamarabb érkezik el a napja annak, hogy reményeink helyébe ténylegesen is a megváltás kerüljön..., ami már húsz éve késik... A Jobbkéz rendig egyébként sem ér el a Püspök keze, tudom, hogy arafelé vannak még Trianniták.

– Csak hallomásból ismerem az utat a rendhez, de ahogy tudom, többnapnyi lovaglásra van a monostoruk.

– Bizony, de amiről te beszélsz, ifjú Leon, az már nemcsak egy monostor, hanem egy olyan erőd, amelyet egyetlen sereg sem képes bevenni. Annak idején magam segítettem az erősítésében. – Egy pillanatra elgondolkodott, majd hirtelen ötlettel folytatta: – Él délebbre egy férfi, aki ugyan sok pénzért, de erős lovakat tud adni. Az ilyen lovak, mint ez a szegény állat – simogatta meg korábbi terhükkel már jócskán kifárasztott lovukat –, nem bírna ki egy ilyen hosszú utat. De az utunkat ez az ember se könnyíti meg: ugyanis nem beszél.

– Van olyan ember, akit nem bír szóra a királyi arany vagy a bíbor kutyák kardja? – nézett fel hitetlenkedve Leon, majd miközben összefogta hosszú haját és szorosabban magára vonta köpenyét, visszanézett a hegyen sötétlő vár tornyai felé.

– Hát, ha őt szóra bírja bárki vagy bármi, akkor én megeshem a páncélom! Az az ember néma!

Nem volt tovább miről beszélni, mindketten tudták, hogy még a hajnal beállta előtt jó lenne minél messzebb jutni Zamentól. Nem azért, mintha feltétlenül úgy gondolták volna, üldözőik vannak, csak érezve, hogy ismét egy harc van valahol készülóban, és meglépték hozzá az első lépéseket.

2. Az első jel

A kicsiny fogadóban a két utazón kívül csak az egyre lomhábban mozgó háziúr meg két, az asztalra borult részeg tartózkodott. A sarokban a korábban még égő, majd csak parázsló tűz egyet lobbanva kialudt, de kint sem volt hideg, így aztán senkinek nem kellett egy darab fával vagy az odatámasztott vasrúddal megkaparnia. A maradék füst még kószán kiillant az ölnyi kéményen, majd elveszett az éjben.

A durván faragott asztalok tetejére felkerültek a padok meg a zsámolyok is, a fogadós mára már nemhogy nem várt senkit, igazán nem is akarta, hogy betérjen bárki. Még annak tudatában sem, hogy mostanság nem nagyon volt forgalma. Még a helyére akasztotta a fakupákat, majd odabicegett az ajtóval szemben lévő és még igen éber férfiakhoz, hogy dörögve azt mondja:

– Ha mégis meggondolják magukat az urak, fent, a lépcső tetején vannak a szobáim. Bármelyiket választhatják, egy ideje senki nem használja őket..., így a rendért is jobb, ha nem emelnek szót...

– Köszönjük, de nem várjuk be a hajnalt. Utunk sietős. Máris indulunk – felelt halkan Grand, majd kiitta maradék italát, és megmozdult, hogy felálljon.

– Akkor...

Hatalmas csattanás hallatszott kintről, és ahogy bevágódott az ajtó, egy koszos csuhát viselő, kopasz szerzetes esett be rajta. Arca piros volt, villogtak apró és ráncos szemei. Kapkodta a levegőt, és ijedten, majd zavartan nézett körül. Aztán ahogy meglátta Leont meg társát, félretolva a dühös és szintén zavartan totyorgó házigazdát, tekintetét a fiatalabbik férfira emelte.

A kezét addig köntösébe törölgető ember most megragadta az újonnan érkezőt, de Andrew leintette.

– Tán ismerjük egymást...

– Nincs sok időm – kezdte a szerzetes, majd megtörölte homlokát. – Leon?

– Én... – állt fel közben a másik is, s most már mindannyian szembeálltak egymással.

– ...te voltál ott, amikor Sir Bringe-t lefejezték! – nézett rá Grand, majd kihúzta kardját, és ugyan esze ágában sem volt lekasabolni a szerzetest, tett felé egy lépést.

A fogadós közben hátrahőkölt, és a fejét fogva bemenekült a pult mögötti kicsi ajtón.

– Nem hittem, hogy utolérlek benneteket – fordult oda Leonhoz. – Ezt apád adta nekem, hogy adjam át annak, aki hallgat a nevére, s olyan, mint ő. – Azzal a fiatal férfi kezébe nyomott egy apró bőrzacskót. – Apád gyűrűje van benne...

Nem tudta befejezni a mondatát, mert ismét berobbant a bejárati ajtó, és szinte egymást lökdösve négy vörösköpenyes lovag rontott be rajta. Mindannyian ezüstös sisakot, fekete csizmát és láncinget viseltek, amin felül egy fehér

tunika feszült az elmaradhatatlan bíbor kereszttel. Arcuk kipirult volt a korábbi vágatótól, a ruháik alól előtörő izzadtságsgazagtól Leon és Grand elfintorodott.

Kivont karddal s egy felhúzott, öklömnyi számszeríjjal rontottak be, majd mielőtt a bentiek csoportja feleszmélt volna, a korábban érkező testvér hátába tompa és reccsenő hanggal már bele is fűrődött a mindössze kétujjnyi hosszúságú, ám annál vastagabb nyílvevessző.

– A király parancsára tegyék le a fegyvert! – kiáltott a legelső, majd ugrott is közelebb a közben csak kettőre fogatkozott társasághoz.

– Jóember, hát miféle gyalázat megölni a Mindenek Atyjának szolgáját? – szólt fel Grand, majd kardját előrelendítve nekiment két katonának.

A földre zuhant csuhást átugorva Leon is csapott pengéjével, s hogy ne érezhessen újabb susogó halál, elsőnek az íjat fogót vette célba.

Ketten voltak négy ellenségre. Grand ugyan kétszer idősebb volt társánál, de jóval rutinosabb, és alkatra is majdnem kétszer akkora. Jobbjában forgatta kardját, amivel sebesen háritotta a kétfelől érkező vágásokat, a baljával pedig közben előkapta övéből törét, hogy bírja a túlerőt.

Csattogtak a pengék, a nem túl nagy helyen hamarosan a felborított bútorok között folyt a harc, jobbra-balra tértek ki egymás elől az ellenfelek.

Időközben a két horkoló, majd valamennyire felébredő, bormámoros férfi kitámaszkodott a betört ajtó helyén.

– Nem vagy te túl fiatal, hogy szembeállj a Püspök lovagjaival? – kérdezte Leontól az egyik katona, majd félrelökte annak kardját tartó kezét.

– Szerinted az igazság kortól függ? – felelt amaz, majd megfordulva saját tengelye körül ismét csapott, s közben nekibillentette a másik bíborkeresztesnek a mellette álló asztalt. A nehéz fapad leborult, s úgy lábszáron vágta a katonát, hogy az feljajdulva kapott sajgó testrészéhez.

– Mocskos disznók vagytok, akárki is biztat benneteket! – üvöltött társa, majd az ifjú Bringe felé szűrt.

A hosszú hajú elhajolt a fém hegye elől, majd lábával megrúgta azt, és így a lendület magával sodorta a katonát.

A következő szempillantásban Leon pengéje indult a megszedített felé, de a láncling nem véletlen volt rajta: felfogta a vágást, s most szinte együtt lódultak meg az oldalsó padok felé.

– Bírod a dolgod! – mosolygott rá Andrew, majd törével tett egy kört a levegőben, aminek eredményeként egyik ellenfele nyakán vörös csíkban kezdett ömleni a vére.

– Aarrghhhh! – hördült fel, majd miután már feleslegesen kapott torkához, elterült a földön.

Leon bal keze ökölbe szorult, majd úgy vágta arcon a sisakost, hogy annak hangos reccsenéssel betört az orra.

– Széttéplek, áruló kutya! – gurgulázott szájába folyó vérével.

A megfenyegetett vicsorgott, s közben folyamatosan védte magát a rácsapódó pengétől.

A nemrég átélt fájdalmak, melyek bensőjét égették, olyan erőt adtak számára, hogy azt érezte: ma este egy egész sereggel is elbánná.

Grand, mivel már csak egy sisakossal küzdött, fél szemmel társát is követte, s néha, ha mást nem is tehetett, valamivel megzavarta a mellette folyó küzdelemben a bíborkeresztet. Ez hol egy lökést, hol egy meglóduló széket jelentett, egy ízben sikerült annyira oldalba vágnia Leon törött orrú ellenfelét, hogy annak kezéből kizuhant kardja. Ezt kihasználva az ifjú végzett ellenfelével: a kevéssé védett nyakától egy csapással sikerült megszabadítania fejét, ami a rajta lévő sisak tompa csattanásával leesett, majd begurult a szanaszét heverő fabútorok közé. Így már vele is csak egy lovag harcolt.

– Köszönöm! – nézett társára hálásan, majd két kézbe fogta kardját, amit nyugodtan megtehetett hosszú markolatának köszönhetően, és jobbra-balra kezdett forgolódni, hogy összezavarja a most már egyedül védekező ellenséget.

Mivel a harc közben senki sem érkezett a fogadóba, Grandék lihegve néztek egymásra, amikor az utolsó püspöki lovag is holtan rogyott össze a megfelelő helyre bevitt szúrástól.

Akkora volt a rendetlenség, mintha rablók dúlták volna fel a fogadót. A földön szanaszét heverő, darabokra tört bútorok, néhány kupa, kezekből kihullott kardok, véres tetemek mindenhol. Az egyik felfordult szék mellett a halálos számszerij, a kijáratnál az ajtó deszkái.

– Végem van! – lépett be hátulról a fogadós kezeit tördelve. – Ha további lovagok is jönnek, ki fog... – Koszos zsebkendőjével könnyező szemeit kezdte törölni.

– Hát gazduram, sok jót nem tudok tanácsolni – felelte Andrew. – Tán mondja azt, hogy rablók törtek be, s a lovagok rendet akartak tenni, de nem volt szerencsájük. Bár talán még jobb, ha minden jelet eltüntet, és egyszerűen úgy tesz, mintha mi sem történt volna. – Tokjába illesztette fegyverét, odaguggolt a halott szerzeteshez. – Nyomban meghalt, valószínűleg mérgezett lehetett a nyíl. A Mindenek Atyja kísérje további útján, s legyen tisztessége mindazért, amiért meg kellett halnia!

– S mindezt ezért... – emelte ki a zsebéből a harc elején odadugott bőrzacskót Leon.

A fekete színű, alig maroknyi erszény puha bőrből készült, az alján tűzvörös virág díszelgett, s barna szíjszalag fogta össze a száját, hogy a benne lévő dolog ne eshessen ki belőle.

A küzdelemben megfáradt ifjú kibontotta a szütyőt, majd a markába ejtette a tartalmát: egy ezüstgyűrűt, ami egy sólyomfejet ábrázolt.

– Apámé volt – emelte társa felé az ékszert.

– Tudom. S ha lesz rá módom, mesélek is majd róla. Több kalandom, kalandunk volt ezzel itt, mint gondolnád. De most azonnal induljunk, mert ha jönnek még bíborkeresztesek, nem hiszem, hogy ilyen könnyen megússzuk!

– Igaz beszéd! – bólintott a fiatal Bringe, majd előkotort egy pár aranyat, és odanyomta a fogadós remegő kezébe. – Ez nem kárpótol, de talán a két székre meg a két kupa borra futja.

Amaz elvette ugyan a pénzt, de közben a fejét rázta, hogy már mindegy.

– Menjenek!

A két harcos kilépett a sötét udvarra, s odament a kikötött lovakhoz. A vendéglátójuk az ideérkezésükkor felajánlotta ugyan a hátul lévő kis istállót, de ők már akkor tudták, hogy nem időznek sokat.

A férfi, akitől még a fogadó és Zamen között a lovakat vették, igen felszerelt és erős, jól tartott hátasokat adott nekik. Nem szólt semmit, merthogy néma embernek nincs szava. Csak furcsán mosolygott, és mielőtt odaadta volna a szárazakat, odasusmogott valamit a lovaknak. Azok halkán fűjtattak, felszegték fejüket, hegyezték fülüket és szinte egyszerre dobbantottak.

A cserébe kapott gyengébb testvér, meg a nem túl sok arany miatt mindannyian tudták, hogy jó vásárt csináltak.

S mielőtt Grand és Leon kézbe vette volna a gyeplőket, a görbe hátú ember írni kezdett a porba.

– Mi ez? – kérdezte a fiatalabb férfi.

A hozzá közelebbi ló pej kanca volt, fényes szőre csillogva verte vissza az alig látható Dormiolust meg az udvart bevilágító fáklyákat.

– Ha jól sejtem, a te lovad neve Sellő.

– Jó név! – veregette meg a nyakát Leon, majd oldalt állt, hogy a néma eladó Grand lova mellé is odaférjen.

Amaz is barna volt, de mind a négy lábán világított egy-egy fehér csík, farka és sörénye pedig beleveszett az éj sötétségébe.

– Nos, ő meg Vihar, ha jól olvasom.

A földre író mosolygott, s kezével intett, hogy mindkettő remek paripa, majd pillanatok alatt eltűnt az istállóban a ráhagyott másik hátassal.

Jó egy órányi lovaglással értek ide ebbe a fogadóba, ahol azt gondolták, megpihennek egy kicsit, megélelnek végtagjaikat egy-egy kupa borral, majd mielőtt túljut a hold a fordulója utolsó részén, továbbállnak. Akkor még nem sejtették, hogy az indulás ennyire gyorsra fog sikerülni.

Amikor maguk mögött hagyták a feldúlt fogadót, még tartották a déli irányt. A legközelebbi rév is jó kétórányi vágásra volt tőlük.

A parton nem tudtak haladni, de sokkal kintebbre sem akartak menni, nehogy elhagyják a Dann folyó vonulatát.

– Így legalább a nyomaink azt fogják mondani az esetleges keresőinknek, hogy délnek haladunk.

– Ami igaz is – felelte Andrew, majd egy kicsit gyorsította Vihart.

– Akkor?

– Majd rájönnek, hogy egyszer csak eltűntünk. Nem fogják tudni, hogy mi lett velünk. De amint átértünk a folyón, muszáj lesz pihenni egy keveset. Ezzel a déli kerülővel hosszabbra nyúlik majd az utunk.

Valamivel később, a parttól némileg távolabb húzódva, de már a Dann-nal a hátuk mögött megpihentek egy kis időre. A lovak kikötte pislogtak az erdei semmibe, ahonnan a közelgő hajnal ellenére feltűntek még furcsán villogó szempárok, melyektől nem nyugodhatott sem ember, sem állat. Akadt köztük sárgás, narancsos vagy vöröses, attól függően, hogy milyen állathoz tartoztak. Néha eltűnni látszottak egy-egy pillanatra, ahogy gazdájuk lehunyta szemhéját. Aztán ahogy eltűntek, úgy bukkantak fel ismét, vagy kérdően bámultak a nem épp a fák közé szabadult lényekre.

Néha egyikük belevisített vagy morgott a csendbe, de ha reccsent is gally, a néma vidék hamarosan megint hallgatólag maradt.

A két férfi, hogy mihamarabb újult erővel indulhasson tovább, megbízva a másik éberségében, de ugyanakkor fél szemmel a környéket lesve pihent le egy szusszanásnyira. Nem feküdtek le, csak odadőltek egy moha lepte fatörzsnek. Kinyújtották lábaikat, és ahogy beburkolóztak kopott, fekete köpenyeikbe, elbóbiskoltak.

Mindketten szerettek volna felejteni, s egy olyan jelenben ébredni, ahol mindaz, ami az elmúlt időkben megtörtént, csak rossz álom volt. De ha nem is aludtak mélyen, annyira fájt még a hozzájuk közel álló halála, hogy tudták, ez nem az a hullámzó és vad képekben megjelenő világ, amelyet az ember ébredéskor egy fejrázással felejteni tud.

Grand az elmúlt években nem tehetett mást, visszavonult, és ott dolgozott, ahol lehetett. Ha keletre szólította a szükség, hogy egy lovagnak készülő ifjút tanítson, mosolygott, és az okítást vidám történetekkel meghintve, boldogan tett eleget a kérésnek.

Ha délen akadt bármi, azt is elvállalta – legyen az egy paripa belovaglása vagy egy beteg mén gyógyítása, esetleg leölése. S közben figyelt, várt és remélt.

Hallgatólagos megállapodást kötöttek Stormmal, hogy nem lesznek egy helyen: ha valamelyikőjüket utoléri a Püspök, s ezáltal a vég, akkor a másik várni fogja a lehetőséget, hogy azt tegye, amit kell, folytassa, amire annak idején fel esküdtek. De senki nem számított árulónak vagy esküszegőnek, ha nem lépett fel nyíltan a biborkeresztesek ellen, mert ha ritkán találkozott két vagy több Triannita, ha összenéztek, tudták a következőt:

„Eljön még az idő, s jobb ma egy néma lovag, mint holnap egy halott!”

Így aztán akadtak kevesen, de még így sem lehettek benne biztosak, nem fogynak-e el idő előtt, ha mihamarabb nem tesznek valamit.

A keresztjüket, amit addig többen fehérén, kevesebben feketén viseltek bal vállukon, mind leemelték köpenyükről, s elrejtették várva a napot, amikor viszárvarrhatják oda, ahová a tisztesség s a hír kötelezte őket.

Leon apja halálának friss emlékével és két gondolattal merült nem túl mély álomba: apja halála bosszút és rengeteg feladatot kíván. Ezeket sírjánál fogadta meg csakúgy, mint a lovagi élet kitanulását, amivel éveket töltött. Még tizenkető sem volt, mikor Sir Bringe délre küldte őt, hogy az akkor baráti viszonyban lévő Aerbunas királyságban igen jó hírű Dűnelovagoknál ismerje meg azt, amit apja is tudott. Mivel otthon ezt már nem lehetett régi módon, biztosabb volt távol nevelkedni.

A háztól fiatalon elkerült ifjú eltűnt a figyelő szemek elől, az ottani mesterek pedig titkon tartották jelenlétét. Leon senkivel sem beszélhetett mindaddig, amíg be nem töltötte a tizennyolcadik évét. Akkor is csak kevés emberrel – és csak délen.

Amikor elkezdtek szállingózni hozzá az otthonról hozott hírek, melyek mind sűrűbben szóltak káoszról, pusztításról és halálról, elbúcsúzott tanítóitól, és a legnagyobb titokban hazautazott El-Zahhacd városából.

Anyja kevéssel érkezése előtt – apja kérésére – egyedül hagyta férjét, de hogy mégis a közelben maradhasson, a Jobbkézbe menekült. Így hagyta meg annak

lehetőségét, hogy valahogyan majd megsegítse egyszülött fiát, férjét s így a maradék Triannitát is.

Sir Bringe és megannyi társa félelme nagyon hamar beigazolódott: aki marad – legyen lovag, nő vagy férfi, anya, gyermek, hívó vagy éppen egyszerű paraszt – halál fia.

A Nap halvány szikrája már derengett a fák között, amikor Grand kinyitotta a szemét. Megijedt, hogy nem volt elég éber, felugrott, megrázta fejét és végtagjait, hogy elűzze a maradék fáradtságát. Aztán, ahogy végigmérte a teljesen nyugodt környéket, a távolból érkező friss víz szagát, a még alvó nyugalmat, ő is megbékélt.

Odahajolt a köpenyébe burkolózott emberhez, megrázta a vállánál fogva, majd megszólalt:

– Hát, mára, azt hiszem, lesz mit lovagolni, no meg kitalálni valahogy a jövőt.

Leon hasonlóan pattant fel, ő is tudta, hogy nem lett volna szabad elaludnia, de ahogy meghallotta Andrew hangját, már biztosan tudta, hogy nincs baj. Felszegte a fejét, hogy jókorát lélegezzon a friss levegőből, kinyújtózkodott, megigazította gyűrött ruháját, odalépett Sellőhöz, és végignézett a még alig látható tájon.

– Adj az Úr, hogy napunk legyen teli szerencsével!

– Ha tartjuk az irányt keletnek, előbb-utóbb elérünk a Dann testvéréhez, a Tasshoz. Annak a partján talán nehezebb lesz lovagolni, így azt javaslom, egy darabig menjünk még azon túl is keletre!

– Te leszel a térkép! – mosolygott halványan a fiú, majd átemelte a szarát a lóva fején, és egyetlen mozdulattal fent is termett a nyeregben.

Az erdő nem bizonyult nagynak, bő fél óra alatt kiértek belőle. A táj egyszerűen festett: kopasz, de annál színesebb, füves puszták, amiben akadt néha egy-egy fás liget, de amúgy a végeláthatatlan legelők szétterjedő szőnyege.

Az égen, ahogy egyre magasabban járt a nap, madarak csoportjai repültek dolgukra, s ha elvétele megjelent egy hēja vagy testvére, akkor mindannyian tudták, hogy valamelyikőjük ma este már nem dugja fejét szárnya alá.

A néha ügető, máskor vágózó lovasok alatt megbújó mezei virágok hada hol fehéren ringatózott, hol élénk kéken csapkodta a jó kovácsok által keményre dolgozott, cifra mintákkal díszített patkókat, amint dübörögve a kissé homokos földet taposták. Máskor a táj olyan volt, mint egy zöld, hullámozó tenger.

Dél felé a fű egy része szinte szegletesen elvált, benne térdig érő kalászok ringatóztak, s egyszerre mutogatták fejeiken a majdani kenyér alapját. A mostanság a birodalom ezen részén is bevált és jól használható gazdaság képei öltöttek így formát, a tanyákhoz tartozó földeken mindenki magának természetette a búzáját is.

A távolban már látni lehetett egy kis portát, néhány vályogból emelt ház és a hozzá tartozó ólak, istállók álltak komoran. A Danntól keletre kevesebb volt a falu, a birodalom ezen részén jellemzőbbek voltak a tanyák.

Ahogy a két lovas közeledett, érezték, hogy a helyiek, mint mindig, ma is korán talpon voltak, hogy tegyék a dolgukat.

Volt, aki elindult néhány legelésre való jószággal, ami lehetett birka, kecske vagy marha is. Akinek tulajdonában volt egy-egy nagyobb szarvú, hamuszínű

példány, errefelé ugyanúgy gazdagabbnak számított, mint nyugatabbra, a Dannon túl.

A nagyobb gyerekek a porta hátsó részében bekerített udvaron tartott tyúkokat, kacsákat itatták meg, az asszonynép pedig vagy a konyhában tüsténkedett, vagy hangos kiabálások között nevelte a kicsiket.

A vesszőkből és vastagabb ágakból készített kerítésen belül, közvetlenül a nagy, nádból készült tetős ház mellett egy kintről és bentről egyaránt hozzáférhető kút állt. A négyszögletes pillérjét két irányba követte fából faragott itató, ami a belső részen kisebb volt, mint kinti testvére.

A kút oldalában hosszú póznán gém állt, egyik fele egy hatalmas, jól odakötözött fatuskót tartott, a másiktól rúd nyúlt le a vízhez.

Mindez most mozdulatlanul nyújtózott, de nemrég még fel-le integethetett, mert mindkét vályú tele volt vízzel, és néhány marha még javában itta a reggeli frissességet a föld mélyéből.

Ahogy Grandék közelebb értek, egy fekete kutya vad csaholásba kezdett. A fiatalok egyike berohant az ajtón, a többi pedig kíváncsian figyelte a történéseket.

Mire odaértek a kerítéshez, már egy férfi és egy asszony is állt a tulajdonképeni kapu szabad bejárású helyén.

A férfi bőrmellényt, alatta koszos, fehér inget viselt, a nadrágja szára lobogott lábán. Fekete csizmája fényes volt: az itteniek, ha mást nem is, a lábbelijüket gondosan tisztították. Ha nem tették, a mindent betöltő homok és por bizony hamar tönkretette, amit csak ért. Derekán nem volt öv, de egy vastagabb madzaggal körbetekerte, és jókora csomót kötött rá. A mellénye bal oldala alól összetekert ostor vége és faragott nyele kandikált ki. Fején nem volt sem kalap, sem bármi más, ami elfedte volna hosszú, fekete, fonott haját. Kezével a napot eltakarva nézett az érkezőkre.

Az asszonya is világos színű ruhában volt, és szintén őket figyelte. Színes himzésű ing rejtette telt kebleit, de azonos mintájú szoknyája csak a térdéig ért, s mezítelen lábfeje szinte fehérlett öltözetének kopottsága mellett.

– No, hát, a Mindenek Atyja meg a Gourgu hozott benneteket felénk! – kiáltotta a házigazda.

– No meg a lovaink – mondta Andrew. – A nevem Grand, a társamé pedig Leon. Megitatnánk a lovainkat, ha nem baj. – Leugrott a nyeregből, egy mozdulattal levette kesztyűjét, és a férfihoz lépve kezét nyújtott.

– Hát, víz az van, de cserelovakat nem tudok adni – kezdte az zavartan. – Ami mén volt, azt a csikós egy hete elvitte keletre. Ami meg van, az...

– Nem kell félni, a mi jószágaink frissek, és semmi pénzért nem válnánk meg tőlük – huppant le az ifjú Bringe is, majd az itatóhoz vezette Sellót.

– Kegyelmedék tán utazók, vagy valami hírt hoztak odafönről, Zamen nagy várából? Ritka, de megesett már.

– Hát, hír az van, de nem túl jó, így inkább megtartom – felelte Grand, és a saját lovát is odakísérte a vályúhoz.

A marhák kicsit bambán néztek a mellettük szomszédjukat oltó állatokra, de nem zavartatták magukat. Némelyik már odébbállva kutató legelésre alkalmas fű

után, de elkészálni egyik sem tudott: amelyik megpróbálta, azt a közöttük rohangáló kutya újra meg újra visszaterelte a társaihoz.

– Amikor utoljára erre jártam, a Pusztaurak mintha több állattal járták volna a vidéket – emelte fel a kezébe merített hideg vizet az idősebb, és arcába locsantotta.

– Hát, ugye a valamikori klánvezetőnk, Lamitta már nem él, s...

– Mi történt vele? Jól ismertem őt! – riadt fel Grand.

– Ritkán, de megesik, hogy idetévednek a báborkeresztesek. Egy alkalommal meggyaláztak egy asszonyt, a vezetőnk fiatalabbik lányát. Nekiugrott a lovagoknak, de lekasabolták.

– Az Úr legyen vele! – hajtotta le a fejét az asszonya.

– Azóta, aki még itt maradt ezen a földön, vigyáz, és bízza a Gourgut – és az egyetlen vezetőnk. Addig jó, amíg azok az alávalók... – mordult fel a férfi, majd hirtelen elhallgatott. – De hiszen én még be sem mutatkoztam nektek – folytatta megváltozott hangon –, pedig neved alapján te akár a testvérünk is lehetsz. A nevem John.

– Valóban az vagyok. Elkéséit, amit tóled hallok.

Közben a gyerekek mind a társaság köré gyűltek, s nagyokat pislogva hallgatták a beszélgetést.

– Akkor ti jóbarátaink vagytok, s bizony be kell térnetek hozzánk, hogy megvendégelhessétek titeket egy jó étekre! – mosolyodott el a férfi, és már intett volna a feleségének, hogy szaladjon teríteni, amikor Leon halkan odaszólt neki:

– Remélem, nem sértelek meg, de mihamarabb továbbállnánk. Nem vagyunk még messze ugyanis attól a helytől, ahol bizony összeakadtunk a vörösköpenyesekkel, s azóta már alulról szagolják az ibolyát. Nem lenne jó, ha időt hagynánk a társaiknak, hogy a nyomunkra bukkanjanak, s utolérjenek.

– Hadd jöjjenek! – ugrott elő egy vékony, de magas fiú, és a kezében tartott kaszáját fenyegetően emelte az ég felé. Nyurga, de ugyanakkor mégis izmos volt, rövid, barna hajjal. Szemeiből sugárzott a harciasság, a kalandvágy, ami kiszabadíthatja az errefele mindennapos egyszerű gazdasági életből.

– No, hát, még csak az kéne! Menj már, Tag, és inkább tedd a dolgod! – ripakodott rá az anyja, és a ház mögötti föld felé intett.

– Nos, John, ha tudod, hogy hol leljük meg a másik klánvezetődet, s megosztod velünk, azt megköszönnénk – fogta meg a száját Andrew, és mivel a levegő időközben már jócskán felmelegedett, összehajtogatta a köpenyét, és a nyerge mögé rakta.

– Ó mindig vonul, utoljára ősszel járt itt. Talán fent lehet, valahol a Gyűrű-hegység lábánál, ott, ahol a Sólóm-domb emelkedik. De akad még addig tanyá, kérdezzetek bátran. S ha valaki nem ismerne fel, akkor mondjátok meg: testvérek vagytok, s nem az ellen!

– Nem most volt a szerződésünk, de bizony akkor még nem is sejtettük, hogy efféle világ lesz majd idehaza. Köszönjük fogadásod, s remélem, hamarosan béke ver majd itt tanyát, ahol egykor nem is volt más – lépett a kengyelbe Grand, s Bringe is követte.

– Na de legalább ételt vigyetek magatokkal!

– Hamarosan eljutunk a folyóig, s van is még tartalék. Nektek meg elkél az étek. Még egyszer köszönjük! – kiáltott visszafordulva Leon, majd, nehogy vissza kelljen utasítania még egy kört, csizmája sarkával megsarkantyúzta Sellőt, amitől a ló vágtaiba kezdett.

Egy darabig csak hullámoztak a nyeregben, nem szóltak egymáshoz. Grand megint a múlton töprengett, a gyorsan bekövetkezett, nagy változásokon. Leon érezte, jobb, ha most csak hallgat. Amikor aztán később lassítottak, megszólalt:

– Azt ígérted, hogy mesélsz apám gyűrűjéről. Annyit tudok, hogy volt egy barátotok, akitől kapta. Ő volt...

– Brake – vágott közbe Andrew. – Hosszú története van.

– Hát nem ráérünk? Nincs időnk?

– Van bizony, de ha az egészet lóháton mesélem el, a fogaim között több lesz a homok, mint a mezőn, mire átkelünk a Tasson – mosolygott a másik. – A lényeg, hogy Brake-kel találkoztunk Harbronban, amikor apáddal keletre indultunk. Aztán Brake meghalt, s az ékszerrel kiderült, hogy pont keletről származik. A klánok akkori fővezére volt az apja, s a klán szent madarát ábrázoló gyűrűje lett a kulcsa a végül néma vérengzésbe torkolló találkozásunknak.

– Ez a Gourgu-sólyom?

– Igen. S ahogy ma is látom, ez a madár még sokáig a szent madaruk marad – s így a miénk is. Ha jól sejtem, a rád bízott karika még szerephez fog jutni, így apád halálának volt értelme: az, hogy neked utat mutasson.

Leon megállította lovát, s a messzi északra tekintett. Nem tudta, hogy mit érez. Furcsa, forró zsibbadás töltötte el. Végigfutott a kezén, le a lábába, majd vissza, végül kitört belőle, mint egy gejzír – egy forrás a hegyek lábánál.

– Grand! Azt kell tennünk, amiről apám regéi szóltak!

– Miről beszélés?

– Ha annak idején valóban szerződés kötöttetett, hogy testvérek vagyunk, akkor a kötelék most azokat is harcba szólíthatja, akik régen nem jöttek ide a medencébe.

– Miért tennék kockára életüket a messzi északi klánok? Rég nem jártak erre, s...

– De a testvéreink! Induljunk útra, keressük meg őket, és beszéljünk a fővezérrel! – lelkesült fel Leon. Szinte felállt a nyeregben.

– Higgadj le egy kicsit, barátom! Amit mondasz, nem elvetendő, de jóval több megfontolást és gondolatot igényel, mint ahogy itt és most a pusztán kigondoltad. Ha elfogadsz egy tanácsot, akkor menjünk el Magorhoz, ő is vezér. Az ő vére is telítette a kupát, melyből megkötöttetett a pecsét. Hallgassuk meg, aztán jussunk el a Jobbkézhez, és hidd el, addig érik még a dolog!

Leon matatni kezdett zsebében, s hamarosan előhúzta a fekete bőrszűtyőt, amelyben odaadták neki apja gyűrűjét. Miközben idősebb, tapasztaltabb és nagyobb tudású társának ötletét fontolgatta, kivette a Gourgu-fejet mintázó ékszerrel, és felhúzta ujjára. A Nap felé tartotta, majd amikor a fényt visszaverve elvakította barátja szemét, vett egy nagy levegőt, és megszólalt:

– Köszönöm neked, hogy higgadt gondolkodásra intettél. Szavaid igazak, s miként a múltban, ez a gyűrű most is megmutatja majd az utat.

– Apád is tudta, hogy mi a jó, s ezért rejtette el ott, ahol csak egy karika volt. Itt, s ha tényleg északra kell mennünk, akkor ott is: kulcs lehet a jövőhöz!

– Vagy legalább egy irány.

A nap hátralévő részében senkivel sem találkoztak, nem akadtak újabb házra, de még egy kőszta állatra sem. A mező ugyan nem volt élettelen, de az itt élő lények vagy elbújtak a meleg elől, vagy annyira észrevétlenül éltek és mozogtak, hogy lóhátról nem lehetett észrevenni őket. A kékségben a lomhán kúszó bárányfelhők néha többen voltak, néha kevesebben, de akadt igen magányos is közöttük. Bármilyen is vitte őket az égen, a szél idelent nem fűjt. Árnyékot adó fa ritkán akadt, aztán jobbról előbukkant egy erdőfolt, majd kissé kiszélesedett, és idővel akadtak társai is.

– Az ott már a Tass lenne? – emelte fel szeme elé kezét Leon, hogy a közben jobbára került társa mögül vakító nap sugaraitól védje arcát.

– Azt gondolom, hogy igen. Ő lehet. Ugyan én ezen az útvonalon még nem jöttem erre, de annak idején mesélték a szerzetesek, hogy annyira kanyarog, hogy néha szinte összefolynak a hurkok, amiket vet. Azok között pedig olyan erdők fekszenek, amiken száraz lábbal nem is kel át az ember. Amolyan ártéri szigetek.

– Akkor hát átússzuk?

– Azt nem hinném. Olyan sebes, hogy aki révvel kel át, az is imbolyog, s a révésnek bizony igen nagyon tudnia kell mesterségét, nehogy elvigye a folyó!

– Ilyen vad? Hát miért nem szelidítik meg az itteniek? – kérdezett vissza a fiatalabbik elárulva tudatlanságát.

– Hát, majd járj ide, építs gátat, emelj földet, és faragd le a víz erejét! Ugyan, barátom! „Légy szolgája bizony a földnek, s hajtsd fejed a víznek, hogy azok téged ne pusztítsanak el! S hagyd békében, mik a földön veled s melletted élnek, s simogasd meg a mohát a fákon, hogy mindaz téged visszasimogasson! Aztán majd eljön egyszer a nagy vihar, amikor mindez téged nem fenyeget, hanem azokat, kik megbolygatják a minden békéjét, s akkor jön majd víz, föld, tűz és kő! S akkor nem lesz béke, kinek előtte sem volt, hanem azok élnek majd, kik életet adtak, és élni hagytak” – idézett Grand egy hosszabb részt a valamikori szentírásból.

– Annak idején apám is mesélt a Szent Szavakból, de nekünk odahaza nem volt, mert családunk egy messze épülő kolostornak adományozta. Délen meg egyetlen példány sem akadt az udvari könyvtárban.

– Sajnálom. Ezeket a sorokat még akkor tanultam meg, amikor fiatal koromban a királyi udvarban volt szerencsém olvasni. De ha lesz rá időd, a Jobbkézben van belőle, ők megengedik, hogy bújd egy kicsit. Hidd el, megéri!

– Nem kétlem. Sajnálom, hogy ide jutott a világ, hogy manapság csak egy kifordított része létezik. Visszatérve a Tasshoz: hogyan jutunk át rajta?

Grand elkomorodott. Jól tudta, valójában nem is kellene átmenniük a folyón, mert a hágó, ami a rend erődjéhez vezet, a sebes víz innenső oldalán van. Az viszont megkönnyítené az utat, ha előtte egy kicsit keletebbre juthatnának.

– Két módon tehetjük meg az utat: vagy lelovagolunk még délebbre és megkeressük a révet, majd onnan keletnek indulunk, vagy elindulunk északra a parton, és ezzel megnyújtjuk utunk.